

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DEITCH, HANNAH

Inamica publică numărul 1 / Hannah Deitch ; trad.
din lb. engleză și note de Simona Berlovan. - București :
Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-403-2

I. Berlovan, Simona (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Roxana Samoilescu**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

KILLER POTENTIAL

Copyright © 2025 Hannah Deitch
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

HANNAH DEITCH

INAMICA PUBLICĂ

Numărul 1

*Traducere din limba engleză și note
de Simona Berlovan*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Am fost cândva o criminală celebră. Am ucis o familie bogată, în stilul lui Manson¹, apoi am fugit în lume. Scopul meu însă nu era să pornesc un război interracial ca să ajung pe tărâmul în care curge numai lapte și miere și nici nu îmi doream în secret să fiu unul dintre Beatleși. Conform jurnaliștilor, nu eram decât încă o criminală avidă de celebritate, disperată să își vadă chipul sculptat pe Mount Rushmore-ul marilor psihopați ai Americii.

Asta nu e adevărat, dar un titlu de fostă ucigașă mi se pare haios. M-am gândit chiar să mi-l adaug la biografia de pe o aplicație de dating. Două adevăruri și o minciună: (1) am renunțat la un doctorat, (2) înțeleg cum funcționează bursa și am câștigat în felul acesta milioane!!!, (3) am fost cândva o criminală celebră.

Am dat cândva și meditații SAT², și așa am intrat în legătură cu familia pe care cu siguranță n-am ucis-o eu. Una dintre regulile gramaticale de tot rahatul pe care noi le predăm (și folosesc intenționat pluralul maiestății, „noi”, pentru a face referire la toți meditorii SAT, frații și tovarășii mei de suferință care vând rahat cu perje ca să-și poată plăti chiria) este diferența dintre diateza

1 Referire la Charles Manson, criminal american și lider de sectă, rămas celebru prin uciderea soției regizorului Roman Polanski în 1969.

2 Acronim al *Scholastic Aptitude Test*, test folosit pentru admiterea la colegiu în SUA.

pasivă și cea activă. Eu fac chestii. Chestiile sunt făcute de mine. Primul exemplu este la diateza activă, al doilea la cea pasivă. Diateza pasivă se sustrage, invocă folclorul. Crime comise fără criminali. Subiecte estompate și făcute să dispară. Diateza activă este mai bună, însă cea pasivă e folositoare. De exemplu, dacă ești un criminal.

Chestii au fost comise de mine. E mai ușor să spui o poveste așa. „De mine” seamănă mai mult cu o completare – devine cea mai puțin importantă parte a propoziției. Acum este vorba despre actul în sine. Familia Victor a fost găsită moartă. Cadavrele familiei Victor au fost descoperite de mine.

Când mă gândesc la ziua în care m-am dus să o meditez pe Serena Victor și l-am găsit pe tatăl ei încâlcit printre algele marine din heleșteul cu pești koi, vânăt, umflat – și fără puțință de tăgadă mort – aproape că mi-a venit să cred că era vorba despre o scenă de film. Când am descoperit fața însângerată, stâlcită a mamei Serenei, m-am simțit asemenea unei fantome care nimește peste locul în care a avut loc o crimă. Parcă nici n-aveam corp. Departe de universul reacțiilor în lanț și al entropiei, n-am atins nimic. Mă aflam acolo doar în trecăt.

Dar, desigur, am făcut chestii. Decizii au fost luate: eu le-am luat. Violența fusese comisă: de mine. Locurile crimelor au fost abandonate: eu le-am abandonat. Oameni au fost răniți: eu am făcut-o. Cineva a fost iubit: eu i-am iubit. Nu tot ce-am făcut a fost rău. Doar cea mai mare parte.

Mă gândesc adesea la o nuvelă pe care am citit-o în adolescență: *Grădina potecilor ce se bifurcă* de Jorge Luis Borges. Acolo, un profesor chinez descoperă opera predecesorului său, Tsui Pen, care își dorise să creeze atât un roman labirintic, cât și unul despre fapte reale, dar impenetrabil. Romanul rămăsese neterminat și

ininteligibil. Se credea că labirintul nu fusese niciodată localizat. În realitate, romanul și labirintul erau unul și același lucru. Profesorul se întâlnește cu un exeget al operei lui Tsui Pen care îi spune că romancierul nu avusesese în minte un labirint spațial – adică unul real, fizic –, ci unul temporal. Deciziile noastre nu sunt niște alegeri care elimină toate celelalte posibilități prin faptul că se materializează, ci o multiplicare a timpului în care există toate celelalte alegeri posibile, aducând la existență planuri temporale simultane. Cu alte cuvinte, toate deciziile sunt materializate de fiecare dată și în același timp.

Există un univers în care nu ajung la reședința familiei Victor. În noaptea precedentă, eu și colegul meu de apartament bem prea mult alcool, iar eu le trimit un SMS: „Îmi pare teribil de rău. Sunt foarte bolnavă. Am putea reprograma meditațiile?” Mai târziu în ziua aceea aflu despre crime din presă, la fel ca toată lumea, și absorb speculațiile însetate de sânge ale comentatorilor foc de isteți și teoriile pasionaților de *true crime* postate pe Reddit. Povestesc anecdota pe la petreceri: „Ați auzit de familia Victor? Tipii ăia bogați, uciși în Los Angeles? Le-am meditat odrasla. Am făcut pipi în toaleta lor, le-am băut ceaiul și i-am predat fiicei lor trigonometrie.” N-aș fi apărut nici măcar într-o notă de subsol.

Acum eu sunt povestea. Eu am scris-o. Ea m-a scris pe mine.

Serena Victor îmi ocupa după-amiezile de duminică și se număra printre elevii cărora le predam de toate. Începuserăm meditațiile cu circa două luni în urmă. Ne întâlneam două ore în fiecare săptămână: pregătire pentru testul SAT în prima oră, apoi o ajutam să își facă temele pentru acasă. Nu eram prima meditatoare a fetei. Dinah mi-a spus că existase cineva înainte de ea, dar că fuseseră nevoiți să renunțe la serviciile ei. Apropoul era limpede: „Dacă Serena nu va face progrese, nici tu nu faci prea mulți purici pe aici.”

De obicei Serena avea nevoie să o ajut la limba engleză și uneori la chimie. În ultimele două săptămâni lipsise de la școală, așa că mă străduiam să o ajut să recupereze materia într-un ritm cât mai alert cu putință. Boala misterioasă de care suferea Serena nu era contagioasă, a ținut mama ei să mă asigure, dar era suficient de gravă pentru ca fata să stea acasă, acolo unde părinții ei o puteau supraveghea. Pregătirea pentru SAT rămânea prioritară. La teze luase aproximativ 1 350 de puncte. Cel mai bun rezultat fusese 1 480, iar cel mai slab 1 220. Pentru un copil care își dorea să urmeze o facultate scumpă de arte, era surprinzător faptul că luase cel mai bun punctaj la matematică. Iar mie îmi plăcea cel mai mult să predau această materie: formulele elegante, artificiile de calcul, repetiția... Era mai greu să aplic o metodologie fiabilă când predam înțelegerea unui text. Progresele elevilor

mei erau fluctuante și imprevizibile, iar notele mediocre sau proaste erau mai dificil de explicat părinților lor.

Iar acești părinți intrau într-una dintre cele două categorii: fie erau excesiv de recunoscători „pentru tot ajutorul meu”, fie extrem de suspicioși cu privire la aptitudinile mele și la prețul pe care îl ceream. Peter, tatăl Serenei, lucra în finanțe. Era un fel de bancher, cred. Asta era tot ce știam despre el. Bani obținuți din datoriile altor oameni; zerouri multiplicare prin conturi bancare, în vreme ce el își petrecea verile prin Mallorca, Monaco și pe insula Martha's Vineyard. Individul era scund, bronzat artificial și avea un păr blond-închis grizonant. De obicei, atunci când dădeam meditații nu se afla prin preajmă, însă de câteva ori mi-a deschis ușa casei, etalând blândețea dezarmantă a singurului bărbat dintr-o casă plină de femei. Cunoșteam genul lui. Tatăl care își imaginează despre sine că este capabil să păstreze armonia familială folosind un ton egal, temperat – glasul însuși al moderației, capabil să echilibreze tot estrogenul dezlănțuit din casă.

Nu știu când anume Peter a făcut cunoștință cu Dinah, sau în ce împrejurări, dar știu că înainte de căsătoria lor ea fusese o actriță destul de cunoscută. După ce a născut-o pe Serena, a renunțat la propria meserie. La apogeul carierei jucase într-o dramă nominalizată la premiile Oscar în care era vorba despre un pentatlonist mediocre care obține o victorie neașteptată. La un moment dat, eu și prietenii mei ne-am drogat și am văzut filmul. Dinah juca rolul tipei sexy care refuză să îl părăsească pe protagonist după ce el se rănește la genunchi. Mulțumită sprijinului ei deplin, tipul își găsește curajul necesar să se pună la loc pe picioare. Filmul mi-a plăcut mai mult decât aș fi dispusă să recunosc.

Apoi mai era Serena. Serena Victor era o adolescentă sfioasă în vârstă de șaptesprezece ani, cu un păr

blond ca mătasea de porumb și o față de păpușă din porțelan. Purta rochii, fuste și pulovere lălâi, iar picioarele îi erau acoperite cu un pufușor blond-piersică. Când am făcut cunoștință cu ea, părul îi ajungea aproape până la brâu. Peste trei săptămâni îl avea tuns à la Jean Seberg: chiar ea a făcut comparația asta, ca să-mi dea de înțeles că știa cine fusese Jean-Luc Godard. Bănuiam că, deși era frumușică, nu se bucura de popularitate la școală. Își căuta identitatea în gusturile pe care și le cultiva prin literatură, filme și muzică – în plus era hipercritică și se ofusca din te miri ce. Eu eram nedrept de înclinată s-o antipatizez. Sfișoșenia ei îmi amintea de copiii bogați și antisociali cu care fusesem colegă la facultate și care bântuiau prin campus sudând țigări și etalându-și proasta dispoziție. Îi citeam viitorul ca-n palmă. Un master în poezie sau un doctorat în literatură modernă timpurie. Jucându-se de-a sărăcia boemă într-un apartament victorian cu două dormitoare din cartierul Mission. Știam suficiente lucruri și despre prietenul ei, Lukas, ca să înțeleg ce fel de tipi îi plăceau. Văzusem poze cu el pe *lockscreen*-ul ei. În plus, Serena își pusese o poză cu el pe spatele husei de la iPhone. Lukas avea un păr lunguț, ciufulit, blond-murdar – o versiune mai neglijentă a zulușilor lucioși ai Serenei. Avea fălci pătrate și niște obraji foarte scofâlciți, de parcă cineva ar fi turnat ceară peste un craniu. Lukas era vegetarian și își rula singur țigările. Când ar fi trecut de douăzeci de ani, Serena l-ar fi înlocuit cu exemplare ceva mai sclipitoare – variațiuni ale aceluiași bărbat, cu gusturi culturale care le-ar fi confirmat doxa: tricouri uzate înfățișând numele unor trupe de care nu a auzit nici dracu', păr slinos, teniși vintage, mustați, tatuaje făcute de mână. Tipii aceia vor fi bogați, la fel ca Serena, dar își vor ascunde cu iscusință situația financiară. În cele din urmă se va logodi cu un IT-ist, poate de origine scandinavă, care programează tot felul de aplicații, se îndoapă cu ecstasy și se consideră o autoritate în hip-hopul american. Sau poate că logodnicul

va fi un newyorkez de bani gata, care lucrează în domeniul imobiliar, iar în weekenduri cântă într-o trupă care face coveruri după Dinosaur Jr. Între timp, Serena pictează sau cumpără lucrări de artă – sau înființează o clinică scumpă de wellness pe când își desăvârșește teza de doctorat intitulată *Melancolie și trupul femeii în poezia pastorală engleză*.

Dacă par crudă sau sarcastică, nu voi încerca să mă apăr. Dacă asta vă consolează cu ceva, vă asigur că sentimentele Serenei au rămas neatinsse de gândurile mele răutăcioase și meschine. Mă pricepeam foarte bine să mă prefac că o plac, și să fim cinstiți, nu conta dacă o simpatizam sau nu. Ea locuia într-o splendoare de casă în care, dacă nu ar fi fost meditațiile alea, n-aș fi pus niciodată piciorul; o casă în care n-aș fi putut trăi niciodată; o casă atât de grozavă, încât aveam senzația că e din altă lume. Doar că acea casă chiar exista pe dealurile Los Feliz, înconjurată de case în stil Tudor sau colonial spaniol și de chalet-uri elvețiene.

În living, singurul bec răspândea o lumină verzuie ca spuma de valuri, printr-o prismă de sticlă colorată, modelată ca să semene cu *Copacul vieții* al lui Klimt. Tot felul de coridoare apăreau fără nicio logică – pe cât de improbabile, pe atât de suprarealiste. Mobilierul lui Dinah Victor părea desprins din vechile filme hollywoodiene: canapele lungi, tapițate cu catifea; candelabre medievale; covoare persane; gresie marocană acvamarin în baie; căzi opalescente semănând cu niște scoici și stând sprijinite în câte patru gheare din bronz auriu. În fiecare weekend, vreme de două ore, eu și Serena lucram în sufragerie – mai rar în living sau bucătărie. În acele două ore, jumătate din mintea mea era concentrată să o învețe pe Serena despre parabole, acorduri gramaticale și teorema lui Pitagora. Cealaltă jumătate se plimba prin încăperile casei, savurând fiecare detaliu. Săpunul de o

sută de dolari făcut cu iasomie și șofran. Folosirea virgulei înaintea unei propoziții subordonate. Masa cu margini nefinisate, confecționată din lemn portughez. Polinoame. Tapetul De Gournay pictat de mână. Metaforele.

Mărturisesc: în momentele de slăbiciune și de ură de sine, plăcerea mea bolnăvicioasă e să studiez case de lux. Îmi plac casele ceva mai bătrânoare. Vilele Zillow³ sunt cel mai pe gustul meu. Dar pentru locuința familiei Victor a trebuit să-mi pun la treabă licența în istoria artei care, la vremea ei, m-a costat ochii din cap. Arhitectul era un artist suprarealist pe nume Emmanuel Besos, un aristocrat spaniol care a venit în California ca să lucreze în industria cinematografică aflată la începuturi. A construit decoruri pentru musicaluri și drame istorice: scări atât de monumentale, încât dispăreau în înaltul cerului, săli de bal ca-n povești, grădini, obcini. Locuința familiei Victor era una dintre cele trei case pe care le proiectase în Los Angeles, în anii 1920. Besos își dorise să se folosească de ocazie ca să experimenteze – mai precis, să găsească un stil nou de a proiecta dependențele servitorilor. Iată de ce locuința conținea un întreg labirint de coridoare secrete și uși ascunse, menite să îi ajute pe servitori să rămână nevăzuți. Conform articolului pe care l-am citit la un moment dat, coridoarele secrete erau un mit: nimeni nu a găsit vreo dovadă că ar exista cu adevărat, iar planul original nu conținea niciunul. Fusesse vorba doar despre unul dintre mofturile lui Besos care nu s-au materializat niciodată.

Zilele de meditații urmau același tipar. Îmi parcam mașina pe stradă. Conduceam un PT Cruiser 2003 negru, moștenit de la un străunchi. Arăta de tot rahatul pe strada aia ticsită de Tesle. Scoteam apoi din portbagaj patru cărți: îndrumările SAT Princeton Review și

³ Zillow Group, Inc. – numele unei firme americane din domeniul imobiliar, înființată în 2006.

College Board, o culegere de exerciții de matematică și romanul pe care Serena trebuia să îl citească în perioada aceea pentru testul AP⁴ de limbă și literatură engleză. În săptămâna aceea fusese *Frankenstein*. Am urcat pe alee, am traversat șanțul de apărare (da, un șanț adevărat de apărare), am străbătut grădina luxuriantă din față plină cu plante suculente și lămâi și m-am oprit în fața ușii masive din lemn de stejar care, în duminică în care începe această poveste, stătea deja larg deschisă.

Ceea ce era neobișnuit.

— Serena?

Nu am pășit înăuntru. Simțeam din pragul ușii mirosul specific casei: putregaiul vechi pe care îl emană atât de multe case din Los Angeles, de fapt toate proprietățile construite în anii 1920 și care decorează colinele orașului. Lui Dinah Victor îi plăceau tămâia scumpă și ceaiul de mentă. Și pe acestea le puteam simți în nări.

— Serena? am mai strigat eu o dată.

Nici de data aceasta nu mi-a răspuns nimeni – în afară de câinele care și-a făcut apariția din întuneric repezindu-se la picioarele mele și mușcându-mă de gleznă.

— Pickle! Cotarlă nenorocită!

Câinele m-a mai mușcat o dată de gleznă. Niște mușcături slabe, umede, care nu penetrau pielea, dar care erau incredibil de enervante.

— Dinah? Salut?

Apoi mi-am amintit că Dinah nu fusese acasă în ultimele câteva săptămâni. Peter fusese cel care îmi deschisese ușa.

— Peter? am continuat eu să strig.

4 Acronim al *Advanced Placement (test)* - un program din Statele Unite și Canada creat de College Board. AP oferă elevilor de liceu programe de studii și examene la nivel universitar de licență.

Nimic. Am pășit înăuntru. Vestibulul era întunecos și avea un plafon jos. În stânga foaierei se afla sufrageria în care eu și Serena obișnuiam să lucrăm. Am pus pe masa de acolo cele patru cărți. Prin casă se auzeau tot felul de zgomote. La un moment dat, grație acusticii fanteziste a locuinței, am auzit o bubuitură înfundată. Undeva curgea un robinet.

M-am întors în holul principal. Soarele se căznea să se strecoare printre jaluzele, împrăștiind gene de lumină pe parchetul plin de zgârieturi. Lângă sufragerie se afla o mică toaletă pe care de obicei o foloseam de cum ajungeam. Și asta făcea parte din rutina mea de meditator: un moment de intimitate în care făceam pipi sau caca într-o cameră de baie superbă, pregătindu-mă să intru în pielea personajului Evie Gordon, meditatoarea pentru testul SAT. Familia Victor ținea șervețelele de hârtie într-o farfurie aurită. Uneori mă întrebam dacă în felul acesta nu cumva le dădeau de înțeles „ajutoarelor” să nu le folosească prosoapele – „ajutoarele” constituind o categorie laxă din care nu am știut niciodată dacă fac sau nu parte. Asta-i chestia cu meditatorii privați: nu suntem profesori. Nu dispunem de autoritatea lor. Cu toate acestea, în relația pe care o stabilesc cu elevul am măcar iluzia că m-aș afla la cârmă: un contract nescris, încheiat de ambele părți și pe care îl respectăm amândoi. Uneori, pentru a permite spectacolului să continue, părinții elevilor îmi spun „domnișoara Gordon”, iar eu îi corectez plină de bunăvoință: „Nu, nu. Vă rog, spuneți-mi Evie.”

M-am întors în sufragerie, așteptându-mă să o văd pe Serena, dar tot nu a apărut. M-am așezat oricum și m-am gândit să aprind lumina sau să trag draperiile. Am scos telefonul din buzunar și le-am trimis câte un mesaj Serenei și lui Dinah: „Salut! Am ajuns.”

La un moment dat, un telefon mobil a început să vibreze undeva prin casă.